

[Jens Thomsen.]

samme som at sige til mig: nu kan du gaa din Vej, nu har jeg ikke Brug for dig mere. For en saadan Opgave vilde Statsministeren sikkert ikke stille til en Kollega; den er fuldkommen umulig at løse. Men det var maaske det, der var det ærede Medlem Hr. Jens Thomsens Mening, naar han opfordrede Statsministeren til at paalægge mig denne Opgave. Det var maaske for at slippe af med mig; det tør jeg ikke sige, men det er det eneste Resultat, der kan komme ud af det, for det er en fuldkommen umulig Opgave at løse, ogsaa for det ærede Medlem Hr. Jens Thomsen.“

Disse Udtalelser af Landbrugsministeren er en fuldkommen Falliterklæring i Henseende til hans Evne til at gennemføre Statsministerens Løfte til Landbruget. Det er imidlertid ikke Statsministeren, der har givet et Løfte, som ikke kan indfries, og Landbrugsministerens kategoriske Afvisning af at medvirke til Indfrielsen af Statsministerens Løfte maa jeg formode er begrundet i manglende Vilje, da jeg ikke kan tro, at Landbrugsministeren mangler Evner dertil.

Naar den højtærede Landbrugsminister tillægger mig Ønsket om Ministerens Afgang, bør jeg ikke komme med Modsigelse. Jeg har den Opfattelse, at Landbrugsministeren vilde tjene Landbrugets Sag bedre ved at trække sig tilbage end ved at fortsætte det brydsomme Arbejde, men jeg vil dog meget advare mod den Opfattelse, at mine Ønsker skulde være dikteret af Modvilje mod Ministerens personlige Egenskaber; som Menneske vurderer jeg Ministeren højt, Ministeren er ikke af den Slags, der bliver personlig fornærmet, selv om han udsættes for skarp saglig Kritik af sin politiske Virksomhed, som mange andre Politikere bliver. Jeg vil ikke lægge Skjul paa, at jeg gennem mit Samarbejde med Ministeren i Valgkampagnen som Modkandidat er kommet til at sætte stor Pris paa Ministerens personlige Egenskaber, og rent personlig har jeg kun Grund til at ønske alt muligt godt for Ministeren, men netop derfor er det jo dobbelt kedeligt med den Mangel paa Forstaaelse, som Ministeren ved alle Lejligheder viser over for det danske Landbrug. Ministeren betegnede Mejeribrugets Krav som urimeligt og som skadeligt for at faa rimelige Krav gennemført. Disse Udtalelser viser med al mulig Tydelighed, at Ministeren savner Forstaaelse af Landbrugets Kaar. Ministeren maa dog erkende, at selv om Landbruget havde Viljen til ogsaa i Fremtiden at betale 600 000 Kr. om Dagen

for at udføre et godt Arbejde, vilde det savne Evnen til at gennemføre det. Tallene, der viser de store Formuetilbagegange i Landdistrikterne, stammer ikke fra private Udregninger, men det er sørgelige Kendsgeninger, som stammer fra Statistisk Departement. Mejeribrugets Krav til Regering og Rigsdag er ikke urimelige, som Ministeren paastaar, de er ikke mere vidtgaaende end Statsministerens beskedne Løfte til Landbruget, idet Statsministeren hævder, at Smørprisen bør være saa høj, at den gennemsnitsdygtige Landmand kan opnaa samme Løn for sit Arbejde ved at producere Smør, som tilsvarende Arbejde betales med i andre Erhverv. Jeg mener derfor, at Landbrugsministeren som en Mand maa tage Konsekvensen af Pligten, der følger med hans høje Embede som Minister, og opfylde Statsministerens Løfte eller lade en anden Partifælle paatage sig dette Arbejde.

Ministerens Modvilje mod at fordyre Margarine forstaar jeg ikke. Det er ikke værre for Forbrugerne at faa Margarine fordyret, end at alle andre Varer er blevet fordyret af Regeringen. Jeg vil i denne Forbindelse gerne spørge, om den Arbejdsløshed, som vort store Margarineforbrug forarsager, ikke er en værre Ulykke end en Prisforhøjelse paa Margarine. Vil Ministeren foretrække Understøttelse og Margarine fremfor Arbejde og Smør til den Arbejdsløshedsskare, der bliver Beskæftigelsesmuligheder for, hvis Befolkningen spiste Smør i Stedet for Margarine? Jeg har den Opfattelse, at det vilde være billigere for Landet at give dem Smør og Arbejde i Stedet for Margarine og Understøttelse, og det vilde tjene Sundheden bedre. Vil man foretrække at tage Hensyn til de Sel-skaber, der kan tjene mellem 40 og 50 pCt. af deres samlede Aktiekapital om Aaret gennem Margarineproduktionen, vil jeg dog henstille, at Sundhedskontrollen faar Pligt til at føre lignende skarpt Tilsyn, som der føres med Landbrugsprodukterne.

Med Hensyn til mine Udtalelser under første Behandling om en fransk Videnskabsmands Ængstelse for Kræftfaren vil jeg henstille, at der udstedes Forbud mod at anvende saadanne Raastoffer til Margarine, der har gennemgaaet den kemiske Hærdning med Nikkel, og jeg vil i samme Forbindelse henlede Opmærksomheden paa et Interview med Professor Mølgaard i „Arbejderbladet“, hvor Professoren udtalte Ængstelse ved at tilsætte Margarine større Mængde Fabriksvitaminer, end det er tilladt efter den nugældende Lov. Men naar der er Ængstelse ved større Tilsætning, er man da sikker